

Dievs, apžēlojies,
jo mēs esam grēcīgi!

Marts, 2025 Nr. 3(142)

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja "Savu svēto Baznīcu valdi un
uzturi, mēs Tevi lūdzam, Kungs un Dievs!"

Mani dārgie Dieva bērni, esiet visi mīļi sveicināti!

Jubilejas gada 2. mēnesis ir aizritējis ne mazāk saspringtā atmosfērā kā janvāris, atnesot savas jaunās pārmaiņas pasaules un Baznīcas dzīvē. 14. februārī, Eiropas aizbildņu sv. Cirila un Metodija svētku dienā, pasauli satrieca vēsts par pāvesta Franciska veselības stāvokļa straujo pasliktināšanos, ko izprovocēja akūts bronhīts, kā rezultātā viņš tika hospitalizēts uz Romas Gemelli (Džemelli) slimnīcu, kur pāvests atrodas vēl arvien. Diemžēl slimība ir progresējusi līdz abpusējam plaušu karsonim, kas 88 gadus vecam cilvēkam vienmēr ir risks un draudi dzīvībai, tāpēc pāvesta veselības stāvoklis ir kritisks, ņemot vērā to apstākli, ka viņam jaunībā tika izoperēta viena plaušas daļa. Visa pasaule lūdzas par svētā Tēva veselību, ko darām arī mēs, ikdienā raidot savas lūgšanas sv. Mises laikā mūsu draudzē. Turpināsim atbalstīt pāvestu ar mūsu dedzīgām lūgšanām uz Dieva žēlsirdību, lai Kunga griba piepildās pār savu kalpu un dāvā viņam atveseļošanu.

Šajā tik trauksmainajā laikā pāvesta Franciska iespējamā aiziešana mūžībā ienestu vēl lielāku nestabilitāti pasaules miera procesa regulēšanā, jo viņš ir dedzīgs miera aizstāvis gan Ukrainā, gan Svētajā zemē, kurš cenšas nest savu ieguldījumu karu izbeigšanā saskaņā ar savu personīgo izpratni un iespējām. Pāvesta nodomi ir viennozīmīgi pozitīvi un nemainīgi - lai izbeigtos šie nāvi nesošie slaktiņi daudziem simtiem tūkstošu nevainīgu cilvēku.

Diemžēl svētā Tēva Franciska nemītīgie saukļi pēc miera netiek uzklauti. 24. februārī Ukrainas mocekļu tauta ar milzīgām sirdssāpēm vienosies lūgšanās par visiem tiem neskaitāmiem mūsu gadsimta asiņainākā kara upuriem, kas turpinās jau 3 gadus kopš 24.02.2022., kad tai uzbruka Krievijas agresori un okupēja vairāk kā 20% Ukrainas likumīgās teritorijas.

Lielīgais "pasaules glābējs un miernesis" Tramps, kurš saviem vēlētājiem 39 reizes bija solījis izbeigt Ukrainas karu 24 stundu laikā, nu jau savas tirānijas pirmā mēneša laikā ne tikai nav izpildījis savus solījumus, bet tieši otrādi, ir sakurinājis vēl lielāku naidu visā pasaulē, drīzāk veicinot Eiropā un Tuvajos Austrumos globālā kara uzsākšanu. Kļūst acīmredzams, ka šis Putleriskais cilvēks nav no Dieva! Tas drīzāk sāk atgādināt biblisko pūķi, kas ir norāvies no ķēdes un grib kaitēt visai cilvēcei. Bet Dievs ir vienīgais šīs pasaules Valdnieks, kurš reāli var izbeigt jebkuru karu vienā īsa laika posmā, jo tikai Dievam nekas nav neiespējams. Tāpēc turpināsim lūgties un gavēt šajā miera atjaunošanas milzīgajā vajadzībā, lai Ukrainas kara zaudējuma gadījumā

Baltijas valstis nekļūtu par Krievijas orku nākamajiem upuriem. Aglonas Dievmāte, glāb mūsu tēvzemi!

23. februārī mūsu staltajam ministrantam Edgaram Čubatjukam piepildās 18 dzīves gadi. Viņš praktiski izauga mūsu acu priekšā, kalpojot Lielvārdes dievnamā no 8 gadu vecuma. Šogad viņa ministranta stāžs sasniedz 10 gadus, par ko man ir liels prieks, ka Edgars vēl arvien piekalpo svētdienās un reizēm arī darbdienās pie Kristus altāra. Paldies, Edgariņ, ka esi kopā ar savu draudzi! Paliēc vienmēr uzticīgs Jēzum visas tavas dzīves garumā un turpini kalpot Dievam!

5.03. mēs uzsāksim Lielā Gavēņa laiku ar Pelnu Trešdienas dievkalpojumu, kad tiksīm apzīmēti kā gandarītāji ar svētīto pelnu zīmi uz mūsu galvām. Izvēlēsimies savlaicīgi savu gavēņa mērķi un centīsimies to realizēt. Bet Aizgavēņa vakarā, 4.03., aicinu uz nelielu Pankūku vakaru kopā ar luterāņu draugiem pēc sv. Mises. Papriecāsimies kristīgā garā! Svētīgu visiem Lielā Gavēņa laiku! *Prāvests A. Solims*

*****

Straujais laika ritējums

Liekas, nupat priecājāties par Bērna Jēzus Piedzimšanas svētkiem, bet jau sākam gatavoties Lielā gavēņa pirmajai dienai – Pelnu dienai.

Gatavojoties apcerēt Jēzus dzīves, nāves un augšāmcelšanās noslēpumu, apdomājam, kā labāk izmantot mums piešķirto brīvību. Vēlamies saprast, ka īstā atbilde Dievam ir palikt brīvam – atpazīstot kādu pieķeršanos, censties no tās nevis atrīvēties, bet kļūt brīviem attieksmē pret šo pieķeršanos. Pie kaut kā pierast, iemīlēt savu dzīvesveidu, meklēt drošību ir cilvēcīgi, bet no tā atbrīvojoties, izjūtam iekšējo pretestību un spriedzi. Rodas kārdinājums pretoties iekšējai brīvībai, atklāt pieķeršanās iemeslus. Grūti sev atteikt ierasto komfortu, dzīvesveidu un izklaides iespējas. Bieži laiku izšķiežam, neattīstot sevi ne fiziski, ne garīgi, kur nu vēl saskatīt citu cilvēku problēmas.

Tik viegli ir noticēt, ka tas, ko daru, ir Dieva griba, kaut arī sirds dziļumos domāju, ka to daru savam labumam nevis rūpējos par citiem. Vieglāk ir meklēt vainīgos un attaisnojums izaugsmes trūkumam. Grūti arī pieņemt savu nevarību un pārvarēt savu lepību, lai lūgtu Dievam palīdzību saskatīt Viņa gribu un atrastu pareizo ceļu.

“Lai atzītu Viņu un Viņa augšāmcelšanās spēku, un Viņa ciešanu sadraudzību, es gribu būt līdzīgs Viņam nāvē, lai sasniegtu augšāmcelšanos no miroņiem.” (Fil 3, 10-11)

Galvenais nodoms – vairāk un labāk kalpot Dievam, noteikt gavēņa laika apņemšanos, lai kļūtu tuvāki līdzcīvēku vajadzībām un pārvarētu kūtrumu brāļu un māsu atbalstam.

Antija Vēvere

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Panika – vārds, kas raksturo šo ziemas izskaņu

Cilvēki visā pasaulē kā apmāti seko informācijai ziņu portālos. Jaunākie politiskie notikumi tiek apspriesti sabiedriskajā telpā, virtuvēs un guļamistabās. Daudzi pie sirds pieķeras ikreiz, kad izskan kāda satraucoša vai nevēlama ziņa. Rodas iespaids, ka esam tikai marionetes pasaules valdnieku rokās un paši neietekmējam savas dzīves. Arī mūsu valsts prezidenta ieteikums – *nekad nepārstāj krist panikā* – kaut kā galīgi neuzlabo omu. Šādi izteikumi tautā nerada miera sajūtu un, noteikti, neveicina dzimstības pieaugumu. Lai rastu vismaz kādu cerības stariņu, lietā tiek likti gandrīz visi zināmie līdzekļi – zīlnieces zīlē, dīvāna eksperti prognozē, un atrodas tādi “gaišie prāti”, kuri ar pilnu pārliecību un pārstaidzošu precizitāti apgalvo, ka zina, kad īsti, t.i., kurā datumā gaidāma otrā Kristus atnākšana. Un tā kā ar to vēl nebūtu gana – vēl arī komēta nāk! Pārstaidzošā laikā dzīvojam!

Protams, piesardzība ir laba lieta. Mēs noteikti nedrīkstam būt naivi – galu galā zinām, ka dzīvojam ļoti sarežģītā laikā, un jābūt gataviem rīkoties krīzes situācijās. Tomēr aizdomājamies, kāpēc baznīcu soli ir tukši? Kur ir kristieši? Ja beigas ir tuvu, tad taču mums skriešus jāskrien uz dievnamiem. Bet nav jau laika – palaidīsim garām kādu “sensāciju” vai kādas šausmas.

Mani šobrīd satrauc vēl kāda nepatīkama problēma – rūpju grumba pierē. Laiki nāk un iet, laiku vadītāji nomainīsies, bet iegūtās grumbas ar mani paliks līdz galam! Šo milzīgo netaisnību centīšos labot gavēņa laikā, krietni ierobežojot ziņu lasīšanu.

Mīlestību un mieru vēlot:

Rita+Jānis Ķepuri

Dzīves gadalaiku sinhronizācija ar dabu

Šogad ziema kā parādniece pēdējā brīdī un steigā dara, ko var. Sals lēnām pārklāj upes un ezerus ar pamatīgu ledus kārtu, uz kuras jau varētu pārbaudīt slidošanas prasmes. Pēc īsa brīža kailsals tiek nomainīts ar sniegu. Latvijas lauki un pilsētas tiek bagātīgi pārklātas ar sniega segu. Un te uz īsu mirkli ziema par baltu velti piedāvā slēpošanas priekus. Vienīgi jāatrod šī pēdējā brīža piedāvājumiem laiks un iespēja. Arī es svētdien pēc Mises steidzu meklēt slidas, lai neaizmirstos, kā tas ir slidot pa Daugavas līci. Pēc dažām dienām nākas meklēt sniega dēli, lai vismaz vienreiz atzīmētos, ka šogad ir sanācis nobraukt no Riekstu kalna. Un viss tādā skriešanā.

Vienīgi tikko izdīgušie tomāti un samtenes uz siltās palodzes saulītē domīgi noskatās uz šo steigu, atgādinot, ka drīz būs laiks arī mums pārcelties uz kādu lielāku zemes pleķīti. Izskatās, ka ziemai atlaides netiks piešķirtas un sezonas papildu pagarināšana nenotiks. Pavasaris solās rīkoties nekavējoties, prasot ziemai atkāpties. Sprotams, ka ziema spēs pazemīgi piekāpties, dodot ceļu pavasarim, saglabājot ierasto gadalaiku ritmu. Piedodu ziemai un pasaku paldies arī par šo īso skaisto brīdi. Bet domās un sapņos jau tagad jūtu vasaru un siltumu.

Velējos ieklausīties un mācīties kaut ko arī no

dabas. Nebūtu loģiski un veltīgi pretoties dabas ierastam ritmam. Piekāpšanās, pazemība, piedošana, pateicība valda arī dabā. Katrai lietai ir savs laiks un piepildījums no Dieva, lai dzīvotu vai sadzīvotu vienotā harmonijā. To varētu saukt par izlīgšanu un dzīvošanu saskaņā ar Dieva gribu.

Es, līdzīgi kā šī gada ziema, bieži nonāku situācijās, ka kaut ko daru pēdējā brīdī. Atlieku līdz laikam, kad attopos, ka vairs nav šī laika. Ir bēdīgi, ka viss jau nokavēts. Tad jāplāno, kā visu pēc iespējas ar mazākām sāpēm var salabot. Kaut vai šī mēneša raksta sagatavošana arī šoreiz top pēdējā brīdī. Manā galvā skan kārtējais atgādinājums, kādas tev ir šodienas galvenās prioritātes. Vismaz lūgšanu, tēvreizes noskaitīšanu un pateicības izteikšanu par katru nodzīvoto dienu es cenšos neatlikt. Ja iespējams, es daru to jau no paša rīta, stiprinot sevi, ka vismaz viena laba lieta izdarīta šajā dzīves skrējienā.

Lūgšanas un pateicības izteikšana ir mans ikdienas uzdevums. Es priecājos par ziemas priekiem tad, kad tādi man tiek doti, tai pašā laikā neaizmirstot ikdienas palūgties. Savās lūgšanās es uzticu sevi Jaunavai Marijai. Lai cik aizņemta man ir diena, es kaut vai ceļā uz darbu noskaitu Rožukroni. Pateicos caur Dievmāmiņu par visām žēlastībām, kā arī lūdzu par tiem, kuriem palīdzība it īpaši tobrīd ir nepieciešama. Marija iemāca man mīlēt Jēzu.

Nedrīkst atlikt vai nedarīt darbus, kas saistīti ar ticību Dievam un Baznīcai. Laiks tam rītdien var arī nepienākt. Visu var nokavēt neatgriezeniski. Es meklēju savu ceļu uz harmoniju caur Baznīcu, ticību Jēzum un piedošānu.

Bieži esmu dzirdējusi no draudzes sirmajām sievietēm, ka ar Jēzus mīlestību viņas spēj pārvarēt lielas grūtības un rast sevī milzīgu dzīvesprieku. Caur Mariju es iegūstu Jēzus mīlestību un spēku, kas māca man ar citiem dalīties, par to pretī neko necerējama saņemt. Vai varbūt es saņemu to pašu šīs zemes dārgāko un vērtīgāko – mīlestību.

Iespējams, ka ne tikai šīs zemes varenajiem politiķiem, bet katram no mums, arī man, vajadzētu plānot savu ikdienu pēc principa, ko es varu šodien sniegt otram pēc iespējas vairāk. Var sākt ar pašu vienkāršāko – ar pateicību, vai vienkāršu paldies. Un tā varētu līdz neierobežotiem apjomiem sacensties kā sportā, kurš spēj un atrod vairāk, un var dot un izteikt savas pateicības un labos darbus. Es domāju, ka pie tāda domāšanas veida Dievs nežēlotu savus spēkus un mūs visus atbalstītu, lai tiktu prom no ļaunajiem gariem, sākot ar kara draudiem līdz pat sadzīvīskiem viens otra apgānīšanas, nosodišanas un citiem netikumiem.

Man kā cilvēkam, satiekot citus cilvēku, jāatceras arī par žēlsirdību un pateicību. Jāsaka, jārikojas, neatliekot uz rītdienu. Jāizdara labie darbi un jāpasaka paldies nekavējoties tā, lai tas kausē aukstumu un ļaunumu mums visapkārt jau šodien. Man jāmeklē nevis, kur es varu iegūt, bet kur es varu dod un pateikties. Vēlos iegūt un dalīties ar patiesu Jēzu mīlestību. Lai paveiktu neiespējamo, es paļaujos un prasu, lai notiek nevis mana, bet Dieva griba.

Sarmīte Anna Zoltnere

Dzīves centrs

Gads, atspēries janvāra dubļos, uzņēmies skrējieni caur smago, pelēko miglu, kad dienvidus tikpat tumšs kā vēls vakars, bet debesis tik zemas, ka aiz tām kā Skalbes Pasakā par Ziemeļmeitu var aizbāzt karotes, iekūleņoja saulainā februārī. Ziema beidzot kļuva par to, kas viņai jābūt, un ietina pasauli balti mirdzošā sniega gaišumā, lai kailsals nenokož deguntiņus drosmīgajām sniegpulkstenītēm, kas jau janvāra vidū bija izdomājušas ziedēt.

Termometra stabiņš noslīdēja krietni zem nulles. Aukstums kā nikns vilks lodāja gar māju, ar saviem asajiem ledus zobiem caur loga rūtīm mēģinot tikt iekšā mājā, lai nekur vairs nebūtu neviena silta vietiņa. Bet par māju centru kļuva dzīvā uguns, kas sildīja, loloja un pasaudzēja no aukstuma asajiem zobiem.

Tomēr arī uguns, ja vien tā nav nevaldāmā ugunsgrēka stihija, nedeg pati no sevis, tā ir jāiekur, jāsavaldā, jāpabaro ar sausām malkas šķilām, neļaujot izdzist.

Plītī jauki sprakšķ sausa malka, uz plīts virsmas burbuļo garšīgi smaržojošs zupas katls. Siltums izplatās visās istabās, maigi apskauj, pasargā, silda sāpošo muguru, bet es uzmanu plīti, pastāvīgi liekot kurtuvē malku, regulējot gaisa plūsmu, jo citādi nevar. Uguns vieta kļuvusi par svarīgu dzīves sastāvdaļu.

Vēroju liesmiņu deju plīts mutē - uguns enerģija tiešām ir tā, kas uztur mūsu dzīvību, tā ir visīstākā Dieva dāvana cilvēkiem. Tā ir jākopj un jāargā kā Ticība. Cik čakli mēs to kopjam – šādu jautājumu katram kristietim jāuzdod savai sirdsapziņai. Iespējams – tā klusi pačukstēs, ko darām nepilnīgi, cik ļoti mūsu dzīves centrs ir novirzījies no galvenā, no Dieva.

Nu jau pagājuši 25 gadi kopš Vissvētākās Jaunavas Marijas pirmā vēstījuma Parādīšanās kalnā Medjugorjē, bet Viņas vēstītāis:

“Lieciet Dievu, mīlie bērni, savas dzīves centrā!”

ir arvien vēl ne tikai aktuāls, bet arī diemžēl nav sasniedzis visas ticīgo sirdis. Ja tā padomā, kas tad mums ir dzīves centrā? Labi, ja tā ir ģimene, bērni. Tomēr visbiežāk tas ir pašlabums, sava ego tieksmju apmierināšana, manta, nauda, kas bieži iegūta nelikumīgā ceļā, bez kādiem sirdsapziņas pārmetumiem melojot, zogot, piesavinoties citam piederīgo, ar abām rokām šķiežot nodokļu maksātāju naudu.

Šis ir laikmets bez žēlastības, bez humānisma, brutāls un vardarbīgs. Cilvēka dzīvei vairs nav nozīmes, Kristus mācība ir aizmirsta. Pasaules varenie ir gatavi noslīcināt cilvēci asiņu jūrā, lai tikai pierītos līdz sprāgšanai, ne miljardi, ne triljoni vairs neapmierina, tikai varas reibums.

Ģimenē ir tā – kādi vecāki tādi bērni. Mātes bērēs, kad viņas zārks pat vēl nebija ienests kapličā, attālāki radi jau bļautējās par kaut kādu testamentu, ko droši vien paši bija viltojuši, jo mātei īpašumā bija tikai nepilns hektārs aizaugušas zemes Upmalas pagastā, tomēr viņi bija izdomājuši piesavināties manas ģimenes īpašumu. Citēšu savu māsiņu: “Mans, viss mans!” un pirksti savelkas kā kraukļa nagi, bet

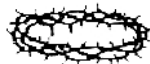
rokas trīc aiz alkātības.

Kurp mēs ejam? Par to bail pat padomāt! ...

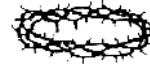
Un tomēr...

Nelielajā Jumpravas kapeliņā ir silti, uguntiņa, māsiņa, padarījusi savu darbu. Ir 16. februāris, un priesteris Andris kopā ar savu mazo Jumpravas draudzīti svin dievkalpojumu. Prieks par to, ka Jumpravas katoļticīgo pulciņš kļūst lielāks, ka varam vismaz reizi mēnesī savā kapeliņā sapulcēties uz lūgšanām. Deg sveces, mierīgas liesmiņas kvēlo, gaiss virs tām virmo un liekas kāpj debēs kopā ar mūsu lūgšanām un dziesmām, ar pašlūgību un ticību tam, ka Dievs ir mūsu dzīves centrs.

Rita Bobkova

Klusums

Bija vajadzīgs atgādinājums uzrakstīt rakstiņu, pat divi. Bet tēma man ienāca prātā jau jaungada naktī, kad šāva raķetes, salūtus un plaukšķenes. Tepat ārā, aiz loga. Bija tieši divpadsmit, bet tad arī vēlāki šāvieni un kaut kad arī uz rīta pusi kāds šāva un priedējās. Es uz īsu brīdi sadusmojos, bet tad atcerējos, ka mēs paši pavisam nesen šāvām salūtu, kad svinējām mums laba drauga, kam palika pieci gadi, dzimšanas dienu. Arī mums tad bija prieks. Bet tas ir ievadam, un pats stāsts tiešām ir par klusumu.

Domājot par salūtu skaļumu klusajā naktī, man ienāca prātā doma, ka klusums ir Dieva iecere, tas ir Viņa radīts, un mums, cilvēkiem, lai gan mēs varam to klusumu diezgan viegli pārkliegt gan ar savu balsi, gan visādām papildierīcēm, tomēr tas ir īss mirklis. Īss. Es varu dziedāt vai spēlēt mežragu vai ģitāru, vai ieslēgt radio – tomēr tas viss kaut kad noklusīs. Pat, ja tas būs troksnis visas manas dzīves garumā, tas ir vien mirklis uz mūžības fona. Un klusums atgriezīsies. Klusums ir tad, kad nav trokšņu, klusumu nevar radīt cilvēks, jo to rada Dievs, mēs varam to tikai nomākt. Jā, un tas man pašam izdodas ļoti viegli – nomākt klusumu. Dažreiz es brīnos, cik ļoti grūti ir palikt klusumā, palikt klusam. Pat ne tik daudz fiziski palikt klusumā, jo to jau var noorganizēt – izslēdzot visas ierīces un aiztaisot cieši logus, ja es pats netrokšņoju – klusums it kā ir, bet vai tas ir arī manā galvā? To panākt ir daudz grūtāk. Esot lūgšanā, iztēle un atmiņa dara “brīnumus” un nekādi neļauj palikt klusumā. Prāts sāk nevilus piepildīties ar plāniem un domām par gaidāmo, iezogas šaubas vai bailes, vai prieki – viss reizē. Tā ir kā cīņa. Brīžiem ir vieglāk un brīžiem grūtāk. Interesanti, ka ārējais klusums ir pieejamāks nekā iekšējais, ko it kā es pats taču pārvaldu, vai ne?

Tagad, kad nāk gavēņa laiks, es domāju par to, kas būs mans gavēnis, no kā es atteikšos un, ko darīšu vairāk. Es domāju par viedo ierīču laika samazināšanu un vairāk tā pavadīšanu klusumā, bet kā man tas izdosies? Vai izdosies pašam sevī vairāk palikt klusam? Vieglāk ir nešaut salūtu... *Ingus Liekniņš*

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes draudzē martā Lielajā gavēnī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana,
adorācija un Rožukronis;
10:40 – “Rūgtās asaras”
dziedājums; **11:00** – Sv.
Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un
sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās
(draudzes Krusta ceļš) pl. **17:00** pirms sv. Mises.

04.03. — Aizgavēņa vakarā: Pankūku balle pēc sv.
Mises pl. **18:00**.

Lūgums atnest maziņu “groziņu” ar pašceptām dažāda
veida pankūkām.

05.03. — Pelnu Trešdiena, Lielā Gavēņa sākums.

18:00 — sv. Mise Lielvārdē ar svētīto
pelnu kaisīšanu uz galvas ticīgajiem.

Jāievēro **STINGRAIS GAVĒNIS** bez gaļas un piena
produktiem (izņēmums: mazi bērni, veci un slimi
cilvēki). Atļauta 1 ēdienreize līdz sātam, pārējās ir
vieglas uzkodas. Aizliegtas izpriecās, skaļa mūzika.

06.03. — mēneša pirmā ceturtdiena: sv. Mise
pl. **18:00** par visiem dzīvajiem draudzes locekļiem.
Pēc sv. Mises - Svētā stunda.

07.03. — Mēneša pirmā piektdiena:
Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises pl. **18:00**.

19. martā — sv. Jāzepa obligāti svinamie
svētki:

18:00 — svinīgā sv. Mise un sv. Jāzepa
litānija

25. martā — Kunga pasludināšanas svētkos:

18:00 — svinīgā sv. Mise.

Mīļi sveicam mūsu ministrantu
Edgaru Čubatjuku dzīves 18 gadu
jubilejā. Mēs sirsnīgi pateicamies par
tavu kalpošanu pie Kristus altāra 10
gadu garumā un ceram, ka tu
turpināsi šo kalpojumu arī turpmāk
ar prieku. Lai Jēzus svētī tavu dzīvi,
ka tu nekad neaizslēgtu Viņam savu
sirsnību! Mēs tevi mīlam!

Prāvests Andris Solims un Lielvārdes draudze

Pazemīgi lūdzam ziedot rēķinu apmaksai!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,

Reģ. Nr. 90001080360

SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

*Sirsnīgi sveicam dzimšanas dienā:
Aleksandru Buturoviču (10.03.); Signi
Liekniņu (14.03.); mūsu ērgelnieci Eviju
Persidsku (20.03.); Aleksandru Kozlovski
(24.03.); pr. Rolandu Kairišu (25.03.);
Mariju Stepiņu no Ogres (25.03.); Jāzepu
Tarvidu (27.03.) un citus!
Visus draudzes Jāzēpus mīļi sveicam debesīgā
Aizbildņa sv. Jāzepa svētkos 19.03.!*

**Sveiciens visām draudzes sievietēm un
avīzītes lasītājām Starptautiskajā
sieviešu dienā — 8. martā!**

**Rīgas arhibīskapa Zbigneva Stankeviča
lūgšana par mieru Ukrainā**

*Kungs, mūsu Dievs, tu uzklausi Mozu, kad viņš
Tev lūdza piedošanu par savas tautas grēku. Uzklausi
arī mūsu lūgumus pēc miera un cerības ukraiņu
tautai. Savā spēkā stiprini visus dievbijīgos ļaudis, kuri
ar darbu un lūgšanu stāv Dzimtenes sardzē. Ar savu
vareno roku sargā Ukrainu, sūti savus eņģelus tai
palīgā un dari, lai pēc iespējas ātrāk tiktu izbeigta
vardarbība un postīšana. Lai uzbrucējs atminas Jēzus
Kristus vārdus: “Visi, kas tver zobenu, no zobena ies
bojā. (Mt 26,52)”*

*Varenais Dievs, Tev nekas nav neiespējams. Dari,
lai visi agresijā iesaistītie un ieinteresētie šī konflikta
eskalācijā, apzinās sava nodoma ļaunumu. Uzklausi
savu dēlu un meitu saucienus pēc palīdzības. Neļauj
iet bojā nevainīgiem cilvēkiem, pasargā bērnus un
sirmgalvjus, neļauj izpostīt ģimenes. Nepieļauj, lai
nežēlīgais uzbrukums radītu nedziedināmas brūces
jauno cilvēku sirdīs.*

*Miera Karali, mēs zinām, ka nevaram palauties uz
saviem ieročiem, bet tikai uz Tevi. Tavās rokās ir
uzvara un sakāve. Nostiprini mūsos ticību, cerību un
mīlestību, lai ar gara spēku varam uzvarēt naidu un
nemieru mūsu sirdīs. Mūsu Dievs ir teicis: “Kas
palaujas uz Kungu, tie dabū jaunu spēku. (Is 40,31)”
Jo Viņam pieder Valsība, gods un vara mūžīgi. Dievs,
svētī Ukrainu!*

Nāc!

Tas krusts, ko Pestītājs ir nesis,
svēts vienīgais uz pasaules,
uz kura pienaglots Viņš miris,
ir godam celts uz altāra
Svētā Euharistijā.

Nāc un atklāj savu sirdi:
vēl ir žēlastības laiks,
pie krustā sistā Dieva Dēla
Svētā Euharistijā.

Lūdž, lai žēlsirdības straume
dvēselī tev nomazgā,
kamēr žēlastības laiks,
kamēr Euharistija,
nāc tuvāk vēl pie altāra.

Valērija Kalve

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica
youtube.com/@lielvardesdraudze

